

ISSN 2786-5827

Електронне наукове видання

НАУКОВИЙ ВІСНИК МІЖНАРОДНОЇ АСОЦІАЦІЇ НАУКОВЦІВ.

Серія: економіка, управління, безпека, технології

SCIENTIFIC BULLETIN OF THE INTERNATIONAL ASSOCIATION OF SCIENTISTS.

Series: Economy, Management, Security, Technology

Том 4, № 4, 2025

Volume 4, Issue 4, 2025

www.man.org.ua

Наказом МОН України від 10.10.2022 р. №894 видання включено до **категорії «Б»** за спеціальностями:
051 – економіка; 072 – фінанси, банківська справа, страхування та фондовий ринок; 073 – менеджмент;
076 – підприємництво, торгівля та біржова діяльність; 292 – міжнародні економічні відносини

DOI 10.56197/2786-5827/2025-4-4-10

УДК 351.84:330.59:502.131.1

Шлапак Алла Василівна,
доктор економічних наук, доцент,
проректор з науково-педагогічної роботи та інноваційного розвитку,
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка,
вул. Бульварно-Кудрявська, 18/2, Київ, 04053, Україна
e-mail: av.shlapak@kubg.edu.ua
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8697-7039>
Researcher ID: L-9786-2018
Scopus ID: 57217100529

Поздєєва Катерина Вікторівна
доктор філософії з економіки,
доцент кафедри міжнародної економіки,
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка,
вул. Бульварно-Кудрявська, 18/2, Київ, 04053, Україна
e-mail: k.pozdieieva@kubg.edu.ua
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3011-903X>
Scopus ID: 57871552800

Shlapak Alla,
Doctor of Science in Economics, Associate Professor,
Vice-Rector for Scientific and Pedagogical Work and Innovative Development,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University,
18/2 Bulvarno-Kudriavska str., Kyiv, Ukraine, 04053
e-mail: av.shlapak@kubg.edu.ua
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8697-7039>
Researcher ID: L-9786-2018
Scopus ID: 57217100529

Pozdieieva Kateryna,
Doctor of Philosophy in Economics,
Associate Professor at the Department of International Economics,
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University,
18/2 Bulvarno-Kudriavska str., Kyiv, Ukraine, 04053
e-mail: k.pozdieieva@kubg.edu.ua
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3011-903X>
Scopus ID: 57871552800

РОЛЬ СУСПІЛЬНОГО СЕКТОРУ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СТІЙКОГО ДОБРОБУТУ НАСЕЛЕННЯ

THE ROLE OF THE PUBLIC SECTOR IN ENSURING SUSTAINABLE WELL- BEING OF THE POPULATION

Вступ. У сучасних умовах економічної нестабільності, соціальних трансформацій та зростання глобальних ризиків питання забезпечення стійкого добробуту населення набуває особливої ваги. Суспільний сектор відіграє ключову роль у формуванні середовища, в якому поєднуються економічна ефективність, соціальна справедливість і довгострокова орієнтація на потреби людини. Саме через механізми публічного управління, систему соціальних послуг, інвестиції в людський капітал і розвиток інфраструктури держава та органи місцевого самоврядування здатні впливати на якість життя населення та рівень його соціальної захищеності.

Матеріали та методи. Представлене дослідження ґрунтується на аналізі теоретичних засад розвитку суспільного сектору, а також концептуальних положень щодо забезпечення добробуту населення в умовах трансформаційних змін. Основними методами дослідження є: метод аналізу, метод синтезу, логічний метод, метод узагальнення, метод порівняння, графічно-табличний метод. Метою представленої роботи є визначення ролі суспільного сектору в забезпеченні стійкого добробуту населення.

Результати і обговорення. У ході дослідження встановлено, що суспільний сектор відіграє визначальну роль у формуванні стійкого добробуту населення, поєднуючи економічні, соціальні та інституційні механізми впливу. З'ясовано, що ефективність публічних витрат та якість управління безпосередньо корелюють із рівнем доступності базових послуг, соціальної захищеності та довіри громадян до влади. При цьому саме орієнтація державної політики на довгострокові цілі розвитку, а не на короткострокові фінансові ефекти, забезпечує сталі позитивні результати для добробуту населення. Запропоновано послідовність науково-теоретичного підходу до забезпечення стійкого добробуту населення.

Висновки. Результати узагальнення теоретичних підходів і практичних аспектів свідчать, що суспільний сектор виступає системоутворюючим чинником забезпечення стійкого добробуту населення. Його вплив проявляється не лише через перерозподіл ресурсів і надання публічних послуг, а й через формування інституційних умов для економічного зростання, зменшення соціальної нерівності та підвищення рівня довіри в суспільстві. Ефективна діяльність суспільного сектору сприяє зміцненню соціальної безпеки, розвитку людського потенціалу та підвищенню адаптивності економічної системи до кризових викликів. Таким чином, забезпечення стійкого добробуту населення потребує комплексного підходу, в межах якого суспільний сектор виступає координатором взаємодії економічних, соціальних і управлінських інструментів розвитку.

Ключові слова: суспільний сектор, добробут, економічна стійкість, публічні послуги, фінансова інклюзія, цифрова інклюзія, добробут населення, стійкий розвиток, економічний розвиток.

Introduction. In today's conditions of economic instability, social transformations and growing global risks, the issue of ensuring sustainable well-being of the population is gaining particular importance. The public sector plays a key role in shaping an environment that combines economic efficiency, social justice and long-term orientation to human needs. It is through public management mechanisms, the system of social services, investments in human capital and infrastructure development that the state and local governments are able to influence the quality of life of the population and the level of its social security.

Materials and methods. The presented research is based on the analysis of the theoretical foundations of the development of the public sector, as well as conceptual provisions on ensuring the well-being of the population in the conditions of transformational changes. The main research methods are: the method of analysis, the method of synthesis, the logical method, the method of generalization, the method of comparison, the graphical and tabular method. The purpose of the presented work is to determine the role of the public sector in ensuring sustainable well-being of the population.

Results and discussion. The study found that the public sector plays a decisive role in shaping the sustainable well-being of the population, combining economic, social and institutional

mechanisms of influence. It was found that the effectiveness of public spending and the quality of governance directly correlate with the level of accessibility of basic services, social protection and citizens' trust in the authorities. At the same time, it is the orientation of state policy towards long-term development goals, rather than short-term fiscal effects, that ensures sustainable positive results for the well-being of the population. The consistency of the scientific and theoretical approach to ensuring the sustainable well-being of the population is proposed.

Conclusions. The results of the generalization of theoretical approaches and practical aspects indicate that the public sector acts as a system-forming factor in ensuring sustainable well-being of the population. Its influence is manifested not only through the redistribution of resources and the provision of public services, but also through the formation of institutional conditions for economic growth, reducing social inequality and increasing the level of trust in society. The effective activity of the public sector contributes to strengthening social security, developing human potential and increasing the adaptability of the economic system to crisis challenges. Thus, ensuring sustainable well-being of the population requires a comprehensive approach, within which the public sector acts as a coordinator of the interaction of economic, social and managerial development tools.

Keywords. Public sector, welfare, economic sustainability, public services, financial inclusion, digital inclusion, population welfare, sustainable development, economic development

JEL Classification: H11, H50, I31, Q01

Вступ. Стійкий добробут населення, у теперішній час глобальних викликів та криз, дедалі більше розглядається не лише як результат економічного зростання, а як комплексний показник якості суспільного розвитку, що поєднує рівень матеріального забезпечення, соціальну захищеність, доступ до базових послуг, можливості самореалізації та відчуття безпеки. В умовах глобальних криз, демографічних зрушень, посилення соціальної нерівності та зростання невизначеності роль суспільного сектору суттєво трансформується. Він перестає виконувати виключно регуляторні або перерозподільчі функції та набуває значення активного учасника формування довгострокових передумов суспільної стабільності й економічної стійкості.

Суспільний сектор охоплює систему публічного управління, соціальних інститутів і механізмів надання публічних послуг, через які реалізуються базові суспільні потреби. Саме через ефективність цих інструментів визначається здатність держави та органів місцевого самоврядування забезпечувати збалансований розвиток, зменшувати вразливість населення до соціально-економічних ризиків і формувати довіру між владою та громадянами. У цьому контексті добробут набуває ознак стійкості лише за умови, що соціальна політика, бюджетні рішення та інституційні реформи узгоджуються з довгостроковими цілями розвитку, а не зводяться до короткострокових компенсаторних заходів.

Зауважимо, що особливої актуальності дослідження ролі суспільного сектору набуває в умовах структурних трансформацій економіки, децентралізації управління та зростання ролі людського капіталу як ключового чинника конкурентоспроможності. Інвестиції в освіту, охорону здоров'я, соціальну інфраструктуру та розвиток громад формують основу для підвищення продуктивності, соціальної згуртованості та адаптивності суспільства до зовнішніх і внутрішніх викликів. Водночас неефективність управлінських рішень, інституційні дисбаланси або низька якість публічних послуг можуть нівелювати потенційні економічні вигоди та поглиблювати соціальні розриви. У зв'язку з цим постає необхідність ґрунтовного аналізу ролі суспільного сектору в забезпеченні стійкого добробуту населення з урахуванням економічних, соціальних і управлінських аспектів.

Матеріали та методи. Подане дослідження базується на осмисленні теоретико-методологічних підходів до функціонування суспільного сектору та сучасних концепцій формування добробуту населення в умовах структурних і соціально-економічних трансформацій. У процесі наукового пошуку використано сукупність загальнонаукових методів, зокрема аналітичний і синтетичний підходи для визначення особливостей розвитку сучасного суспільного сектору, логічне структурування матеріалу або логічний метод для побудови логічної структури представленої роботи, методи узагальнення та порівняльного

аналізу для визначення особливостей формування добробуту населення, а також графічно-табличні інструменти для наочного представлення результатів. Метою роботи є визначення ролі суспільного сектору в забезпеченні стійкого добробуту населення.

Результати і обговорення. Проблематика ролі суспільного сектору в забезпеченні стійкого добробуту населення посідає помітне місце в сучасних наукових дискусіях, що зумовлено зростанням соціально-економічних ризиків, поглибленням нерівності та трансформацією моделей публічного управління. У наукових працях останніх років добробут дедалі частіше розглядається як багатовимірна категорія, яка виходить за межі суто матеріальних показників і охоплює якість життя, соціальну безпеку, доступність публічних послуг і можливості розвитку людського потенціалу. За таких умов суспільний сектор постає не лише як інструмент перерозподілу ресурсів, а як активний учасник формування довгострокових соціально-економічних результатів.

Аналіз сучасних досліджень і публікацій свідчить про різноманіття підходів до оцінювання впливу суспільного сектору на добробут населення. Значна частина наукових робіт зосереджується на інституційних аспектах публічного управління, ефективності бюджетної політики та якості надання публічних послуг. Водночас окремі дослідники акцентують увагу на взаємозв'язку між рівнем розвитку соціальної інфраструктури, інвестиціями в людський капітал і стійкістю соціально-економічних систем. Така багатогранність наукових підходів формує підґрунтя для комплексного осмислення ролі суспільного сектору в забезпеченні добробуту в умовах сучасних викликів. Так серед науковців, які дотичні до розгляду представленої проблематики можливо виділити наступних: Бурега В., Жаліло Я., Кравець І., Круглашов А., Соні М., Чекаловська Г. та інших. Особливі аспекти розвитку суспільного сектору з точки зору фінансів знайшли своє відображення в роботах Десятнюк О., Кириленко О., Крисоватого А., Птащенко О. та інших. При цьому сучасні трансформації дозволяють сьогодні продовжувати тематику представленої проблематики та виокреслювати новітні вектори для здійснення уточнюючих досліджень.

Так розвиток суспільного сектору в Україні є одним із ключових чинників формування соціально орієнтованої економіки та забезпечення збалансованого суспільного поступу. В умовах тривалих трансформаційних процесів, пов'язаних із реформуванням системи публічного управління, децентралізацією влади, зміною ролі держави в економіці та впливом зовнішніх викликів, суспільний сектор набуває нового змісту й функціонального навантаження (Жаліло, 2023). Його ефективність дедалі більше визначається не обсягами перерозподілу ресурсів, а здатністю створювати умови для сталого розвитку, соціальної стабільності та підвищення якості життя населення.

Український суспільний сектор формується під впливом поєднання історичних особливостей, інституційних змін і сучасних глобальних тенденцій. З одного боку, він успадкував значну роль держави у наданні базових соціальних послуг і регулюванні економічних процесів, а з іншого боку перебуває в процесі переосмислення власних функцій у напрямі більшої відкритості, орієнтації на потреби громадян і партнерської взаємодії з бізнесом та громадянським суспільством. За таких умов розвиток суспільного сектору виступає не лише інструментом соціальної політики, а й важливим фактором економічної стійкості та відновлення. В таблиці 1 систематизуємо особливості сучасного суспільного сектору.

Наведені в таблиці особливості розвитку сучасного суспільного сектору свідчать про його глибоку трансформацію від традиційної адміністративно-розпорядчої моделі до багатовимірної системи, орієнтованої на потреби людини та довгострокові цілі розвитку. Аналіз представлених напрямів демонструє, що ключовим вектором змін є посилення ролі інституційної якості, децентралізації та сервісної логіки публічного управління, що створює передумови для більш ефективного задоволення суспільних потреб.

Встановлено, що цифровізація та фінансова модернізація виступають важливими інструментами підвищення результативності діяльності суспільного сектору, забезпечуючи прозорість, доступність і раціональне використання ресурсів. Водночас розвиток партнерської взаємодії з бізнесом і громадянським суспільством розширює можливості залучення

Таблиця 1

Особливості розвитку сучасного суспільного сектору

Напрямок розвитку	Ключова характеристика	Прояв у сучасних умовах	Значення для добробуту населення
Інституційна трансформація	Перехід від адміністративної моделі до сервісно-орієнтованого управління	Запровадження принципів відкритості, підзвітності та результативності	Підвищення довіри до влади та якості публічних рішень
Децентралізація	Посилення ролі місцевого рівня управління	Розширення фінансової та управлінської автономії громад	Краще врахування локальних потреб населення
Орієнтація на людину	Фокус на реальні соціальні потреби та якість життя	Персоніфікація публічних послуг, соціальна інклюзія	Зменшення соціальної вразливості та нерівності
Цифровізація	Використання цифрових технологій у наданні послуг	Електронні сервіси, цифрові платформи управління	Спрощення доступу до послуг і підвищення їх прозорості
Партнерська взаємодія	Розвиток співпраці з бізнесом і громадянським суспільством	Публічно-приватні та соціальні партнерства	Залучення додаткових ресурсів і інновацій
Фінансова модернізація	Раціоналізація використання бюджетних ресурсів	Орієнтація на програмно-цільове фінансування	Підвищення ефективності публічних витрат
Соціальна стійкість	Адаптація до криз і зовнішніх викликів	Антикризові програми, соціальні гарантії	Забезпечення стабільності та безпеки населення
Оцінка результативності	Перехід до вимірювання соціального ефекту	Використання показників якості та впливу	Формування довгострокових суспільних результатів

Джерело: систематизовано авторами на основі (Жаліло, 2023; Десятнюк, 2025; Huang, 2023; Sony, 2018; Резнікова, 2021)

інноваційних рішень та додаткових джерел фінансування, що є особливо актуальним в умовах обмеженості бюджетних ресурсів.

Окрему увагу заслуговує акцент на соціальній стійкості та орієнтації на людину, які визначають здатність суспільного сектору адаптуватися до кризових ситуацій і забезпечувати базовий рівень соціальної безпеки. Узагальнення наведених характеристик дозволяє зробити висновок, що ефективний розвиток сучасного суспільного сектору можливий лише за умови комплексного поєднання інституційних реформ, технологічних змін і соціальної відповідальності, що в сукупності формує підґрунтя для підвищення добробуту населення та сталого суспільного розвитку.

Саме тому, звернемо увагу на те, що суспільний сектор відіграє визначальну роль у формуванні стійкого добробуту населення, оскільки саме через нього відбувається поєднання економічних, соціальних та інституційних механізмів впливу на розвиток суспільства. У економічному вимірі суспільний сектор забезпечує перерозподіл ресурсів, фінансування публічних благ і підтримку базових сфер життєдіяльності, створюючи передумови для стабільного функціонування економіки та зменшення соціально-економічних дисбалансів.

Соціальний аспект проявляється у гарантуванні доступу населення до освіти, охорони здоров'я, соціального захисту та інших життєво необхідних послуг, що безпосередньо впливає

на якість життя та рівень соціальної безпеки. Водночас інституційний вимір визначає здатність суспільного сектору формувати ефективні правила взаємодії, забезпечувати прозорість управління, підзвітність влади та довіру громадян до публічних інститутів. Саме синергія цих механізмів дозволяє суспільному сектору не лише реагувати на поточні виклики, а й створювати умови для довгострокового, стійкого добробуту населення (табл. 2).

Таблиця 2

Роль суспільного сектору у формуванні стійкого добробуту населення

Механізм впливу	Зміст і ключові інструменти	Основні напрями реалізації	Вплив на стійкий добробут населення
Економічний	Перерозподіл фінансових ресурсів, бюджетна політика, інвестиції в публічні блага	Фінансування інфраструктури, підтримка зайнятості, розвиток регіонів	Стабільність доходів, зменшення економічної вразливості
Соціальний	Надання базових соціальних послуг і соціальний захист	Освіта, охорона здоров'я, соціальне забезпечення	Підвищення якості життя та соціальної безпеки
Інституційний	Формування ефективних правил і процедур управління	Прозорість, підзвітність, верховенство права	Зростання довіри до влади та соціальної згуртованості
Управлінський	Координація політик і стратегічне планування	Реалізація довгострокових програм розвитку	Узгодженість рішень і стабільність розвитку
Партнерський	Взаємодія з бізнесом і громадянським суспільством	Публічно-приватні та соціальні партнерства	Розширення ресурсної бази та інноваційності
Інклюзивний	Забезпечення рівного доступу до можливостей	Підтримка вразливих груп населення	Зменшення нерівності та підвищення соціальної справедливості

Джерело: систематизовано авторами на основі (Кравець, 2025; Krysovaty, 2024; Сидорчук, 2022; Mietule, 2025; Murugesan, 2023)

Узагальнення наведених у таблиці положень дозволяє зробити висновок, що суспільний сектор формує багаторівневу систему впливу на добробут населення, у межах якої економічні, соціальні та інституційні механізми не функціонують ізольовано, а взаємно підсилюють один одного. Саме така інтегрованість забезпечує перехід від ситуативної підтримки населення до формування стійких умов для його розвитку та соціальної безпеки.

Економічні інструменти суспільного сектору створюють фінансову основу стабільності, однак їхній позитивний ефект набуває довгострокового характеру лише за умови ефективного соціального наповнення та належної інституційної організації. Соціальні механізми, спрямовані на доступність базових послуг і підтримку вразливих груп, підвищують якість життя та зменшують нерівність, тоді як інституційні та управлінські складові забезпечують сталість правил, передбачуваність політики та зростання суспільної довіри. Водночас партнерська та інклюзивна спрямованість діяльності суспільного сектору розширює можливості залучення додаткових ресурсів і підвищує адаптивність системи до соціально-економічних викликів. Таким чином, результати аналізу підтверджують, що ефективне забезпечення стійкого добробуту населення можливе лише за умов комплексного та збалансованого функціонування всіх механізмів суспільного сектору, орієнтованих на довгострокові цілі розвитку та потреби людини.

Спираючись на зазначене вище, зауважимо, що ефективність використання публічних фінансових ресурсів і рівень якості управлінських рішень мають безпосередній вплив на

соціально-економічні результати розвитку суспільства. Раціональне планування та цільове спрямування публічних витрат створюють умови для стабільного функціонування систем освіти, охорони здоров'я, соціального захисту й інших базових сфер, від яких залежить повсякденна якість життя населення. Водночас управлінська спроможність органів влади визначає не лише обсяг наданих послуг, а й їхню доступність, безперервність і відповідність реальним потребам громадян.

Практика свідчить, що за умови прозорості бюджетних процесів, підзвітності влади та узгодженості управлінських рішень зростає рівень соціальної захищеності населення й формується стійка довіра до публічних інституцій. Натомість зосередження державної політики виключно на досягненні короткострокових фінансових показників часто призводить до звуження соціальних програм і послаблення інституційної спроможності, що негативно позначається на добробуті в середньо- та довгостроковій перспективі.

Орієнтація ж публічної політики на стратегічні цілі розвитку дозволяє забезпечити накопичувальний ефект від інвестицій у людський капітал, соціальну інфраструктуру та інституційну якість. Саме такий підхід формує підґрунтя для стійкого підвищення добробуту населення, зменшення соціальних ризиків і зміцнення взаємної відповідальності між державою та громадянами. В таблиці 3 представимо ключові аспекти впливу ефективності публічних витрат і якості управління на добробут населення.

Таблиця 3

Ключові аспекти впливу ефективності публічних витрат і якості управління на добробут населення

Компоненти	Механізми впливу	Очікувані результати	Довгострокові ефекти
Ефективність публічних витрат	Цільове фінансування освіти, охорони здоров'я, соціального захисту; прозорість бюджетних процесів	Підвищення доступності базових послуг; зниження соціальної нерівності	Формування стійкого соціального капіталу; поліпшення якості життя населення
Якість управління	Підзвітність влади; стратегічне планування; інституційна спроможність	Зростання довіри громадян до влади; підвищення ефективності надання послуг	Підтримка стабільності суспільних інститутів; посилення соціальної стабільності
Орієнтація на довгострокові цілі	Розвиток людського капіталу; інвестиції в інфраструктуру; соціально-економічне планування	Зменшення соціальних ризиків; забезпечення сталості соціальних програм	Сталий добробут населення; зростання соціальної та економічної резистентності громад
Фокус на короткострокові фінансові ефекти	Скорочення витрат; обмеження соціальних програм	Зниження якості надання базових послуг; послаблення довіри до влади	Підриг соціальної стабільності; зростання нерівності та ризиків для добробуту населення

Джерело: сформовано авторами на основі (Грідін, 2025; Кириленко, 2024; Крисоватий, 2021; Круглашов, 2021; Чекаловська, 2025)

Отже, ефективність публічних витрат та якість управління безпосередньо впливають на доступність базових послуг, рівень соціальної захищеності та довіру громадян до державних інститутів. Орієнтація державної політики на довгострокові цілі забезпечує стабільні позитивні результати для добробуту населення, формує стійкий соціальний капітал і підвищує соціальну стабільність. Навпаки, фокус на короткострокові фінансові ефекти може призвести до зниження якості послуг, послаблення довіри до влади та підригу соціальної стабільності. Отже, стратегічне планування і системний розвиток публічного сектору є ключовими чинниками забезпечення сталого добробуту населення.

Представлений аналіз дає змогу запропонувати послідовність науково-теоретичного підходу до забезпечення стійкого добробуту населення. Представлену послідовність для більш наочного сприйняття представимо у вигляді таблиці 4.

Таблиця 4

Послідовність науково-теоретичного підходу до забезпечення стійкого добробуту населення

№	Етап науково-теоретичного підходу	Опис етапу	Основна мета
1	Аналіз теоретичних засад	Вивчення ключових концепцій, моделей та підходів до оцінки добробуту та стійкості населення	Визначити основу для подальшого дослідження та формування методології
2	Виявлення складових добробуту	Систематизація економічних, соціальних та інституційних чинників	Визначити ключові компоненти стійкого добробуту
3	Оцінка ефективності інститутів	Аналіз якості управління, публічних витрат та державних політик	Виявити вплив інституцій на життєвий рівень населення
4	Визначення механізмів взаємодії	Дослідження співпраці держави, бізнесу та громадянського сектору	Забезпечити комплексний підхід до формування добробуту
5	Ідентифікація довгострокових стратегій	Формування рекомендацій щодо орієнтації політики на стратегічні цілі	Забезпечити стійкі позитивні результати для населення
6	Синтез результатів та узагальнення	Інтеграція отриманих даних у системну модель	Побудувати цілісне уявлення про стійкий добробут населення
7	Візуалізація та методичне оформлення	Створення схем, графіків та таблиць для наочного відображення матеріалу	Підвищити наочність та практичну цінність результатів дослідження

Джерело: авторська розробка

Запропонована таблиця демонструє комплексну та системну послідовність науково-теоретичного підходу до формування стійкого добробуту населення, що охоплює ключові етапи від аналізу теоретичних засад до узагальнення та візуалізації результатів. Кожен етап логічно впливає з попереднього, забезпечуючи поступове поглиблення знань про економічні, соціальні та інституційні чинники добробуту. Особливе значення має інтеграція механізмів взаємодії держави, бізнесу та громадянського сектору, що дозволяє формувати комплексну стратегію забезпечення сталого розвитку та довгострокового підвищення життєвого рівня населення. Застосування такої методології дозволяє не лише оцінювати поточний стан добробуту, але й прогнозувати ефективність політик, спрямованих на підтримку соціальної стабільності та економічної стійкості, що робить підхід практично значущим для державного управління та розвитку суспільного сектору.

Висновки. Таким чином, суспільний сектор відіграє ключову роль у забезпеченні стійкого добробуту населення, виступаючи інтегруючим елементом між державними інституціями, бізнесом та громадянським суспільством. Його діяльність охоплює економічні, соціальні та інституційні механізми впливу, спрямовані на підвищення доступності базових послуг, соціальної захищеності та формування довіри громадян до органів влади. Аналіз наукових підходів і практик свідчить, що ефективне функціонування суспільного сектору забезпечує довгострокові результати для підвищення якості життя населення, формує сталі соціальні та економічні структури, здатні протидіяти кризовим явищам і непередбачуваним змінам.

Особливе значення має стратегічна орієнтація політики суспільного сектору на довгострокові цілі розвитку, інтеграцію ресурсів та співпрацю з різними суб'єктами суспільства, що дозволяє забезпечити комплексний підхід до створення умов для сталого добробуту. Формування системи управління, яка враховує економічні, соціальні та інституційні чинники, підвищує ефективність публічних витрат, стимулює активну участь громадян та бізнесу, а також формує соціально відповідальні моделі поведінки.

Список використаних джерел

1. Жаліло Я., Бахур Н., Головка А. та інші. Територіально-орієнтовані механізми стимулювання інвестицій у повоєнному відновленні України: аналіт. доп./за наук. ред. Я. А. Жаліла. Київ: НІСД, 2023. 78 с. URL: <https://doi.org/10.53679/NISSanalytrep.2023.09>
2. Desyatnyuk O., Ptashchenko O., Murenets I., Oliinyk K., Kyrylenko O. Ensuring Financial Security: Approaches to Risk Management and Protection in the Digital Economy. *Data and Metadata*. 2025. Vol. 4. URL: <https://doi.org/10.56294/dm2025674>
3. Huang X., Yang F., Zheng J., Feng C., Zhang L. Personalized human resource management via HR analytics and artificial intelligence: Theory and implications. *Asia Pacific Management Review*. 2023. Vol. 28(4). Pp. 598-610. URL: <https://doi.org/10.1016/j.apmr.2023.04.004>
4. Sony M. Industry 4.0 and lean management: a proposed integration model and research propositions. *Production & Manufacturing Research*. 2018. Vol. 6(1). Pp. 416-432. URL: <https://doi.org/10.1080/21693277.2018.1540949>
5. Резнікова Н. В., Панченко В. Г., Іващенко О. А. Від ревізії економічної теорії до ревізії економічної політики: пастки нового макроекономічного консенсусу. *Економіка України*. 2021. № 3. С. 19-40. URL: <https://doi.org/10.15407/economyukr.2021.03.019>
6. Кравець І. Суспільний добробут: повоєнне відновлення України. *Modeling the development of the economic systems*. 2025. Vol. 1. Pp. 20–25. URL: <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-3>
7. Krysovaty, I., Rozumnyi O., Ivashkiv Y., Aliiev E., Furyk Y. Innovation Park and Its Role in Stimulating Economic Growth. *African Journal Of Applied Research*. 2024. Vol. 10(1). Pp. 442–453. URL: <https://doi.org/10.26437/ajar.v10i1.714>
8. Сидорчук А., Кириленко О., Коваль С., Сидор І. Аналіз витрат як складова оцінки фінансового стану домогосподарств. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*, 2022. Vol. 3(44). Pp. 82-91. URL: <https://doi.org/10.55643/fcaptp.3.44.2022.3786>
9. Mietule I., Arbidane I., Maksymova I., Kulishov V., Amantova-Salmane L. Strategic Role of Sustainable Digitalization in Driving the Green Transition. *Grassroots Journal of Natural Resources*. 2025. Vol. 8(2). Pp. 817-836. URL: <https://doi.org/10.33002/nr2581.6853.080238>
10. Murugesan U., Subramanian P., Srivastava S., Dwivedi A. A study of Artificial Intelligence impacts on Human Resource Digitalization in Industry 4.0. *Decision Analytics Journal*. 2023. Vol. 7. URL: <https://doi.org/10.1016/j.dajour.2023.100249>
11. Грідін О. Трансформація HR-процесів через впровадження Digital-технологій: ключові аспекти та основні передумови. *Економіка та суспільство*. 2025. Вип. 71. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-71-21>
12. Кириленко С.В. Формування інноваційної екосистеми підприємництва в умовах цифрової економіки. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*. 2024. Вип. 4(284). С. 36-42. URL: <https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42>
13. Крисоватий А. І., Ткачик Ф. П. Еволюційна парадигма фіскального федералізму: трансформація досвіду США в український децентралізм. *Бізнес Інформ*. 2021. №8. С. 109–116. URL: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-8-109-116>
14. Круглашов А., Бурега В. Здобутки і труднощі в реалізації децентралізації влади в Україні. *Аспекти публічного управління*. 2021. № 9(2). URL: <https://doi.org/10.15421/152120>
15. Чекаловська Г., Короленко О. Роль малого та середньо бізнесу в економічній стабілізації та відбудові України після війни. *Modeling the development of the economic systems*. 2025. Vol. 1. Pp. 232–239. URL: <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-31>

References

1. Zhalilo, Ya. (ed) (2023), *Territorially oriented mechanisms for stimulating investments in the post-war reconstruction of Ukraine*, NISD, Kyiv. <https://doi.org/10.53679/NISSanalytrep.2023.09>
2. Desyatnyuk, O., Ptashchenko, O., Murenets, I., Oliinyk, K. and Kyrylenko, O. (2025), “Ensuring financial security: Approaches to risk management and protection in the digital economy”, *Data and Metadata*, 4, 674. <https://doi.org/10.56294/dm2025674>
3. Huang X., Yang F., Zheng J., Feng C. and Zhang L. (2023), “Personalized human resource management via HR analytics and artificial intelligence: Theory and implications”, *Asia Pacific Management Review*, 28(7). <https://doi.org/10.1016/j.apmr.2023.04.004>
4. Sony, M. (2018), “Industry 4.0 and lean management: A proposed integration model and research propositions”, *Production & Manufacturing Research*, 6(1), 416–432. <https://doi.org/10.1080/21693277.2018.1540949>
5. Reznikova, N., Panchenko, V. and Ivashchenko, O. (2021), “From the revision of the economic theory to the revision of the economic policy: the traps of the new macroeconomic consensus”, *Economy of Ukraine*, (3), 19–40. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2021.03.019>
6. Kravets, I. (2025), “Public welfare: post-war reconstruction of Ukraine”, *Modeling the Development of the Economic Systems*, (1), 20–25. <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-3>
7. Krysovaty, I., Rozumnyi, O., Ivashkiv, Y., Aliiev, E. and Furyk, Y. (2024), “Innovation park and its role in stimulating economic growth”, *African Journal of Applied Research*, 10(1), 442–453. <https://doi.org/10.26437/ajar.v10i1.714>
8. Sydoruk, A., Kyrylenko, O., Koval, S. and Sydor, I. (2022), “Analysis of expenses as a component of assessing the financial condition of households”, *Financial and Credit Activities: Problems of Theory and Practice*, 3(44), 82–91. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.3.44.2022.3786>
9. Mietule, I., Arbidane, I., Maksymova, I., Kulishov, V. and Amantova-Salmane, L. (2025), “Strategic role of sustainable digitalization in driving the green transition”, *Grassroots Journal of Natural Resources*, 8(2), 817–836. <https://doi.org/10.33002/nr2581.6853.080238>
10. Murugesan U., Subramanian P., Srivastava S. and Dwivedi A. (2023), “A study of Artificial Intelligence impacts on Human Resource Digitalization in Industry 4.0”, *Decision Analytics Journal*, 7. <https://doi.org/10.1016/j.dajour.2023.100249>
11. Gridin, O. (2025), “Transformatsiia HR-protseiv cherez vprovadzhennia Digital-tekhnologii: kluchovi aspekty ta osnovni peredumovy”, *Ekonomika ta suspilstvo*, 71. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-71-21>
12. Kyrylenko, S. V. (2024). Formuvannia innovatsiinoi ekosystemy pidpriemnytstva v umovakh tsyfrovoy ekonomiky. *Visnyk Skhidnoukrainskoho natsionalnoho universytetu imeni Volodymyra Dalia*, 4(284), 36–42. <https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42>
13. Krysovaty, A. I. and Tkachyk, F. P. (2021), “Evoliutsiina paradyhma fiskalnoho federalizmu: transformatsiia dosvidu SSHa v ukrainskyi detsentralizm”, *Biznes Inform*, (8), 109–116. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2021-8-109-116>
14. Kruglashov A. and Bureha, V. (2021), “Achievements and challenges in the implementation of decentralization of power in Ukraine”, *Public Administration Aspects*, 9(2). <https://doi.org/10.15421/152120>
15. Chekalovska, H. and Korolenko, O. (2025), “The role of small and medium-sized businesses in economic stabilization and post-war recovery of Ukraine”, *Modeling the Development of the Economic Systems*, (1), 232–239. <https://doi.org/10.31891/mdes/2025-15-31>

Стаття надійшла до редакції 15.09.2025

Рецензовано 20.11.2025

Опубліковано 30.11.2025

Стаття опублікована відповідно до ліцензії Creative Commons Attribution–NonCommercial–NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0, <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>)